

БРАТЯ ГРИМ

БЕДНОТО МОМЧЕ В ГРОБА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Живяло някога бедно пастирче. Неговите родители починали и то трябвало да прислужва на един богат човек, а в замяна да получава подслон и храна. Господарите му обаче имали лоши сърца. Въпреки богатството си били стиснати и зловни, свидетел им се всеки залък хляб. Горкото момче работело много, ала получавало малко за ядене, по-често ядяло бой.

Веднъж трябвало да пази квачката с пилетата, но тя ги извела през оградата от жив плет. В това време налетял ястребът и я откъмнал във висините. Момчето закрепцало с всички сили:

— Крадец, крадец, разбойник!

Ала виковете му не помогнали. Ястребът не изпуснал плячката си. Мъжът чул шума, изскочил навън и щом разбрал, че квачката му я няма, изпаднал в ярост и напердашил момчето така, че то няколко дни не можело да се движи.

После трябвало да пази пилетата, но това било още по-трудно, тъй като те сновели в различни посоки. Затова то решило да ги върже всичките на една връв, защото смятало, че ястребът няма да може да му ги открадне. Ала се заблуждавало. След няколко дни, когато заспало, изморено от многото тичане и гладуване, хищната птица долетяла и сграбчила едно от пиленцата. Но тъй като другите били навързани за него, ястребът откъмнал всичките, кацнал на едно дърво и ги излапал едно след друго. В този миг селянинът се прибрал вкъщи, видял каква беда го сполетяла, разярил се и набил момчето така, че то трябвало да лежи в постелята си няколко дни.

Когато отново се изправило на крака, господарят му рекъл:

— Твърде глупав си, за да те използвам като пазач, затова ще станеш куриер.

Като начало го изпратил да занесе на съдията кошница с грозде и едно писмо. По пътя гладът и жаждата така започнали да мъчат горкото момче, че то изяло два грозда. Занесло кошницата на съдията, ала той прочел писмото и рекъл:

— Липсват два грозда.

Момчето чистосърдечно си признало, че е изяло гроздовете, измъчвано от глада и жаждата. Съдията написал писмо на селянина и поискал пак да му изпрати грозде. И този път момчето трябвало да го отнесе заедно с едно писмо. По пътя отново го замъчили гладът и жаждата и то пак изяло два грозда, но преди това взело писмото от

кошницата, пхнало го под един камък и седнало на него, за да не види писмото това, което ще направи, и после да го издаде. Ала съдията и сега заговорил за липсващите гроздове.

— Ох — въздъхнало момчето, — как разбрахте? Писмото не би могло да знае, защото преди това го бях скрил под един камък.

Съдията се засмял на простодушието му и изпратил на селянина писмо, в което му заповядвал да се грижи по-добре за клетото момче, да не го лишава от храна, но и да го учи какво е добро и какво — не.

— Сега ще ти покажа какво е добро и какво не е — рекъл безсърдечният и алчен човек, щом прочел писмото. — Щом искаш да ядеш, трябва и да работиш, а извършиш ли нещо нередно, ще бъдеш надлежно поучен с пръчката.

На другия ден той дал на сирачето да върши тежка работа. Трябвало да нареже няколко бали слама за фураж на конете. И го заплашил:

— След пет часа ще се върна и ако дотогава сламата не е нарязана, ще те напердаша така, че да не можеш да мръднеш.

После селянинът отишъл с жена си, ратая и прислужницата на панаир и не оставил на момчето дори залък хляб. То седнало на една бала слама и започнало с всички сили да се труди. Тъй като му станало горещо, съблякло елечето си и го хвърлило върху сламата. Ала от страх, че няма да свърши, режело непрекъснато и в усърдието си незабелязано нарязало заедно със сламата и елечето. То твърде късно забелязало случилото се, което не можело да се поправи.

— Сега вече е свършено с мен — извикало то. — Злият човек неслучайно ме заплаши, а като се върне и види какво съм направил, ще ме пребие до смърт. По-добре да се самоубия.

Веднъж момчето било чуло как жената на богаташа казала:

— Под леглото съм оставила гърне с отрова.

Но тя рекла това само за да плаши ония, които обичали да крадат. Всъщност в гърнето имало мед. Момчето пропъзляло под леглото, измъкнало гърнето и изяло меда.

„Виж ти — рекло си то, — хората говорят, че смъртта била горчива, а тя е толкова сладка. Нищо чудно, че селянката толкова често си я пожелава.“

После седнало на балата и зачакало да умре. Но вместо да губи силите си, почувствало се по-силно от всякога.

„Сигурно не е било отрова — помислило си то. — Веднъж селянинът каза, че в раклата му имало шишенце с отрова за мухи. Сигурно тя е истинската отрова, от която ще мога да умра.“

Но течността в шишенцето не била отрова за мухи, а унгарско вино. Момчето донесло бутилката и я изпило до дъно.

„И тази смърт е сладка“ — казало си то. Въпреки че виното скоро го ударило в главата и взело да го замайва, а това го накарало да си помисли, че краят му приближава.

— Чувствам, че ще умра — казало то. — Затова най-добре е да отида в църковното гробище и да потърся някой гроб.

Заклатушкало се нататък, стигнало гробището, легнало в един прясно изкопан гроб и се унесло в дрямка.

Наблизо имало кръчма, където празнували сватба. Щом чуло музиката, то си помислило, че вече е в рая, и после постепенно изпаднало в несвяст. Горкото момче не се събудило повече. Топлината на виното и студенината на нощната роса му отнели живота и то останало в гроба, в който само легнало.

Щом получил вестта за смъртта на момчето, селянинът се уплашил, че ще го изправят пред съда, и припаднал. Жена му, която клечала до огнището с тава, пълна с мас, се спуснала да му помогне. Огънят обаче обхванал тавата, плъзнал из цялата къща и след някой и друг час всичко се превърнало в пепел.

Останалите години от живота си алчните хора прекарвали в угризения на съвестта и в пълна бедност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.